

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Davida Krysky a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobkyně: **JARNETTE RÉCLAME spol. s r.o.**, IČO 25679619
sídlem Polská 1673/13, 120 00 Praha 2
zastoupena advokátkou Mgr. Radanou Vítovcovou
sídlem Pod Tržním náměstím 612/6, 390 01 Tábor

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **Ředitelství silnic a dálnic, s. p.**
sídlem Čerčanská 2023/12, 140 00 Praha 4

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve výzvě žalovaného ze dne 19. 11. 2025, č. j. 153463/2025/KUSK, a hrozbě zakrytí či odstranění reklamních poutačů

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou do datové schránky soudu dne 19. 1. 2026 domáhá
  - určení nezákonnosti zásahu žalovaného spočívajícího ve výzvě ze dne 19. 11. 2025, č. j. 153463/2025/KUSK (dále jen „sporná výzva“), kterou žalovaný s odkazem na § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2026 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) vyzval osobu zúčastněnou na řízení jakožto správce komunikace (dále jen „ŘSD“) k odstranění 2 ks reklamních zařízení žalobkyně z pozemku p. č. 1189/45 v k. ú. a obci Hostivice a
  - uložení povinnosti žalovanému zdržet se zásahů do těchto reklamních zařízení, zejména jejich zakrýváním, odstraňováním nebo likvidací.

Obsah žaloby

2. Žalobkyně uvádí, že vlastní dvě jednostranná reklamní zařízení na pozemku p. č. 1189/45 v k. ú. a obci Hostivice (pozn. soudu: všechny dále uváděné pozemky a stavby se nacházejí v totéž katastrálním území), jenž je ve vlastnictví jiné osoby. Reklamní zařízení se podle žalobkyně nachází při silnici I. třídy I/6J v ulici Čsl. Armády v zastavěném území města Hostivice, a tedy mimo ochranné pásmo silnice. Městský úřad Hostivice (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 30. 8. 2007 povolil stavbu 2 reklamních panelů jako dočasnou do 31. 8. 2012 a následně dne 26. 9. 2012 prodloužil ve smyslu § 127 odst. 1 a 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon z roku 2006“) jejich umístění na neurčito tím, že nereagoval ve lhůtě 30 dnů na ohlášenou změnu užívání staveb ze dne 27. 8. 2012. Reklamní zařízení jsou spojena se zemím pevným betonovým základem (patky), mají tudíž povahu nemovité věci a jsou zřetelně označena logem žalobkyně.
3. Žalobkyně předně namítá, že sporná výzva k odstranění reklamních zařízení jí nebyla vůbec adresována a obdrželo ji pouze ŘSD. Silniční správní orgány rozesílaly vlastníkům reklamních zařízení výzvy k odstranění reklamních zařízení do konce roku 2023, pokud se domnívaly, že je k tomu dána zákonná povinnost. Po marném uplynutí lhůty pak zajišťovaly prostřednictvím správce komunikace zakrytí a následné odstranění reklamního zařízení na náklady vlastníka.
4. Žalovaný ale se žalobkyní nekomunikuje, což považuje za údajně adekvátní postup po novele provedené zákonem č. 184/2023 Sb. účinným od 1. 1. 2024. Napadená výzva tak nařídila správci komunikace odstranit majetek žalobkyně a žalobkyně se o výzvě dozvěděla až dne 10. 12. 2025 na základě podané žádosti o poskytnutí informací. Dopisem ze dne 18. 12. 2025 pak obratem upozornila žalovaného na nezákonnost zásahu. Žalovaný však na svém stanovisku setrval přípisem ze dne 6. 1. 2026. Žalobkyně ke své nesouhlasné reakci v dopisu ze dne 15. 1. 2026 přiložila zákres nejdelších spojnic mezi jednotlivými budovami, z nichž je patrné, že i bez zvětšení jejich půdorysu budov o 5 metrů předpokládané v § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích jsou všechny spojnice kratší než 75 metrů, a že se tedy reklamní poutače nachází v zastavěném území, a nikoliv v silničním ochranném pásmu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

5. Žalobkyně je přesvědčena, že jelikož byl vlastník reklamních zařízení znám, měla být sporná výzva adresována i jí. Kvůli zvolenému postupu žalobkyně nemůže řádně uplatňovat svá práva a hrozí, že ŘSD výzvu kdykoliv splní. Skutečnost, že s ní žalovaný před vydáním sporné výzvy nekomunikoval, žalobkyně vnímá jako svévoli. Vzdor znění § 31 zákona o pozemních komunikacích je přesvědčena, že zákonem nelze přenést odpovědnost za cizí nemovitou věc na vlastníka pozemku, na němž se nachází. Vlastník pozemku nemá právo přebírat za žalobkyni písemnosti ani umožnit zásah do cizí nemovité věci (reklamního zařízení). I když § 31 zákona o pozemních komunikacích neupravuje postup správních orgánů vůči vlastníku reklamního zařízení, s ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů zakotvené v § 2 až 4, zejména pak v § 4 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nelze vlastníka reklamního zařízení ignorovat, ale je třeba jej předem informovat o hrozícím zásahu, aby mohl uplatnit svá práva pro případ jeho nezákonnosti.
6. Žalobkyně opakuje, že ke zřízení reklamních zařízení získala povolení stavebního úřadu, a proto je nelze odstranit postupem podle zákona o pozemních komunikacích, jelikož se nenachází v ochranném pásmu silnice. Získané veřejnoprávní oprávnění provozovat reklamní zařízení žalobkyni nezaniklo ani v důsledku novelizací zákona o pozemních komunikacích.
7. Žalovaný měl podle žalobkyně také prověřit, že se reklamní zařízení nachází v „zastavěném území“ ve smyslu zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon z roku 2021“). To platí o to spíše, že pojem „zastavěné území“ podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích má být z důvodu složitosti a neurčitosti jeho vymezení ze zákona od 1. 7. 2026 odstraněn. Reklamní zařízení však vyhovují i současným požadavkům § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, což podle žalobkyně plyne z jí předložených údajů o vzdálenostech na situační mapě lokality.
8. Výzva je navíc podle žalobkyně neurčitá, neboť polohu reklamních zařízení vymezuje nedostatečně. Neurčuje, od jaké spojnice staveb s číslem popisným/evidenčním odvozuje jejich umístění v ochranném pásmu. Obsahové požadavky výzvy vymezil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 As 397/2018-35, č. 3863/2019 Sb. NSS, a žalobkyně je přesvědčena, že povinnost adresovat výzvu známému vlastníku reklamního zařízení se uplatní i po 1. 1. 2024. S respektem k jejímu legitimnímu očekávání, že bude moci nerušeně provozovat reklamní zařízení umístěné v souladu s právními předpisy na dobu neurčitou, musí žalovaný žalobkyni předem uvědomit a poskytnout jí prostor k dobrovolnému odstranění reklamních zařízení, anebo k uplatnění práv. Stejně tak by jí měl žalovaný vysvětlit, na základě čeho nepovažuje dané území za zastavěné území.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Má za to, že postupoval v souladu s § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, dle kterého je oslovován výhradně vlastník pozemní komunikace, a nikoliv reklamního zařízení. Ten byl oslovován jen dle právní úpravy účinné do 31. 12. 2023. Žalovaný uvádí, že výzvu vydal na základě podnětu vlastníka pozemku (Římskokatolické farnosti Hostivice) a ve výzvě jasně definoval umístění reklamního zařízení. Reagoval též na podání žalobkyně sděleními ze dne 6. a 21. 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

2026. K žádosti žalobkyně o poskytnutí rozhodnutí zřizujícího ochranné pásmo pak žalovaný sděluje, že ochranné pásmo silnice vzniká ze zákona, aniž by o tom muselo být vydáno rozhodnutí, a cituje § 30 odst. 1 až 3 zákona o pozemních komunikacích. Zastavěné území obce je zde vymezeno pro účely zákona o pozemních komunikacích odlišně od stavebních předpisů.

10. Žalovaný též konstatuje, že bez ohledu na to, zda bylo umístění reklamního zařízení povoleno, je možné je odstranit postupem podle § 30 zákona o pozemních komunikacích. Podotýká, že vlastník reklamního zařízení, které mu bylo povoleno umístit v silničním ochranném pásmu před účinností zákona č. 196/2012 Sb. (1. 9. 2012), mohl provozovat reklamní zařízení za podmínek uvedených v povolení nejdéle 5 let, tj. do 31. 8. 2017. Po tomto datu se jedná již o zařízení nepovolené, které je vlastník povinen odstranit, což je též případ žalobkyně. Souhlasí s tím, že sporná výzva není rozhodnutím, a odmítá její neurčitost, neboť identifikace odstraňovaných reklamních zařízení nikomu nečinila problém, což plyne i ze situačních zákresů předkládaných žalobkyní a dokládajících umístění reklamních zařízení. Upozorňuje též na to, že žalobkyně narušuje právo vlastníka pozemků, který s umístěním reklamních zařízení nesouhlasí a vede soudní spor ve věci úhrady nájemného.

Replika žalobkyně

11. Žalobkyně zdůraznila, že se žalovaný nijak nevymezil k její námitce, že se reklamní zařízení nenacházejí v ochranném pásmu silnice. Reklamní zařízení se podle ní nachází na území ohraničeném budovami, mezi nimiž spojnice nejsou delší než 75 m, a to i bez využití zvětšení půdorysu budov. Žalobkyně netvrdí, že zastavěné území podle stavebních předpisů je totéž, co

zastavěné území podle zákona o pozemních komunikacích, ale to, že se reklamní zařízení nacházejí v zastavěném území podle obou právních úprav. V takové situaci je na žalovaném, aby rozsah ochranného pásma prokázal a zdůvodnil. Žalobkyně nově disponuje právem užívat daný pozemek a spor o výši nájemného byl již smírně vyřešen, soukromoprávní vztahy jsou však pro správní žalobu bezvýznamné. Fakt, že sporná výzva není správním rozhodnutím, nijak nezmenšuje značnou závažnost důsledků z ní plynoucích pro žalobkyni, jelikož na základě této výzvy je správce komunikace povinen do majetku žalobkyně zasáhnout a zničit jej. To vše v situaci, kdy s účinností od 1. 7. 2026 bude navíc i zákon o pozemních komunikacích vycházet z definice zastavěného území podle stavebního zákona z roku 2021.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

12. ŘSD se nad rámec prostého uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení k věci nijak nevyjádřilo.

Podstatný obsah správního spisu

13. Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 30. 10. 2025 Římskokatolická farnost Hostivice podala podnět Ministerstvu dopravy (následně postoupený žalovanému) k odstranění 2 ks žalobkyniných reklamních zařízení, neboť se nacházejí v ochranném pásmu silnice. Farnost zmínila též občanskoprávní rovinu sporu o umístění reklamních zařízení na pozemku restituovaném církví od 23. 5. 2023 včetně sporu se žalobkyní o

nájemné a o výši bezdůvodného obohacení ponecháním reklamních zařízení na pozemku farnosti.

14. Farnost doložila svou komunikaci se žalobkyní ve věci občanskoprávního sporu a související listiny včetně ortofotomap lokality a snímků reklamních zařízení z aplikace Streetview.
15. Dne 19. 11. 2025 žalovaný vyzval podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích spornou výzvou ŘSD k odstranění 2 kusů reklamních zařízení v podobě reklamních plchet na nosných konstrukcích umístěných na pozemku p. č. 1189/45 v ochranném pásmu silnice I/6J ve směru jízdy Hostivice-Jeneč, která je ve správě ŘSD. Žalovaný konstatoval, že reklamní zařízení jsou zřízena a provozována v ochranném pásmu silnice I. třídy bez povolení silničního správního úřadu a v rozporu se zákonem.
16. Dne 18. 12. 2025 žalobkyně sdělila žalovanému, že nesouhlasí s výzvou k odstranění reklamních zařízení, neboť jsou umístěna v zastavěném území Hostivic a mají povolení stavebního úřadu. Současně žalobkyně nabídla součinnost k prošetření celé situace předtím, než podá správní žalobu. Ke sdělení žalobkyně doložila posouzení reklamních zařízení dopravní psycholožkou ze dne 11. 6. 2007, rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 8. 2007 povolující prodloužení umístění reklamních zařízení do 31. 8. 2012 a oznámení změny užívání reklamních zařízení na dobu neurčitou datované dnem 21. 8. 2012 a podané stavebnímu úřadu dne 27. 8. 2012 včetně příloh. Žalobkyně přiložila též ortofotomapu, na které vyznačila délky spojnic mezi budovami č. p. 1736 a 1746 (52,56 m), č. p. 1052 a 1619 (41,77 m), č. p. 1549 a 702 (41,43 m) a č. p. 1330 a 38 (58,52 m).
17. Dne 6. 1. 2026 žalovaný sdělil žalobkyni, co předcházelo vydání výzvy k odstranění reklamních zařízení. Citoval § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích a konstatoval, že reklamní zařízení se nacházejí v ochranném pásmu silnice bez povolení silničního správního úřadu. Případné povolení stavebním úřadem nemá vliv na jejich odstranění.
18. Dne 15. 1. 2026 žalobkyně znovu sdělila žalovanému, že se její reklamní zařízení nacházejí v zastavěném území obce. K tomu opět doložila ortofotomapu, v níž vyznačila řadu dalších vzdáleností mezi budovami po obvodu převážně nezastavěné plochy tvořené zejména pozemky p. č. 1189/35, 1189/14, 1189/43, 1189/16, 1189/45, 1189/46, 510/13 a řadou dalších menších parcel.
19. Dne 21. 1. 2026 žalovaný žalobkyni sdělil, že žalobkyně má sice pravdu v tom, že ochranné pásmo silnice I/6J se nenachází u domů č. p. 1621, 1620, 1619 a 1618, neboť zde existuje pět a více budov, jejichž vzájemná vzdálenost je menší než 75 m. Avšak v místě umístění reklamních zařízení se

nenachází žádná nemovitost, přičemž podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích může být ochranné pásmo zřízeno i jen pouze po jedné straně silnice. Na druhé straně silnice, čili u staveb č. p. 862, 891, 914, 913 a 926, ochranné pásmo skutečně není.

Ústní jednání u soudu

20. V průběhu ústního jednání dne 15. 5. 2025 žalobkyně zdůraznila, že ve věci jde o území, jež je zcela obklopeno budovami, jejichž spojnice vytvářejí ucelený okruh, nejde o případ, kdy by ochranné pásmo z důvodu absence budov po jedné straně komunikace souvisle

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

pokračovalo až k pozemku s reklamními zařízeními žalobkyně. Pojem zastavěného území v zákoně o pozemních komunikacích, jehož platnost skončí dne 30. 6. 2026, je podle ní nejednoznačný a není pro účastníky soukromoprávních vztahů jednoduše prakticky ověřitelný, jelikož vyžaduje přinejmenším použití geometrických plánů, jež dále musí být upravovány. Žalobkyně přitom nepovažuje za akceptovatelný striktní výklad, jenž by bez komplexního zohlednění charakteru celého okolního území měl vést k překvapivému závěru existence kouskovitých ochranných pásem uvnitř centrální oblasti zastavěného území. Výzva je podle žalobkyně nezákonná též proto, že k odstranění reklamních zařízení jakožto staveb podle stavebního zákona by bylo nezbytné předtím získat u stavebního úřadu povolení k odstranění stavby. Žalovaný v principu jen odkázal na své písemné vyjádření s tím, že má za to, že sporná výzva byla učiněna v souladu s právními předpisy.

21. Při jednání soud provedl důkaz odpovědi žalovaného ze dne 4. 2. 2026 na žádost žalobkyně o zaslání kopie správního aktu, jímž silniční správní úřad v daném úseku silnice I/6J zřídil ochranné pásmo. Žalovaný sdělil, že žádný správní akt v této věci nevydal. Dále soud provedl důkaz leteckou fotografií okolí pozemku s reklamními zařízeními žalobkyně ze serveru mapy.cz a dále výtiskem ortofotomapy katastru nemovitostí se zákresem hranic zastavěného území ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích (viz níže obrázek za bodem 61).
22. V návaznosti na to žalobkyně namítla, že nelze vycházet z toho, že v katastru nemovitostí není pro stavbu evidováno číslo popisné či evidenční, neboť taková čísla nepřiděluje katastr nemovitostí. Samotný zákres hranic zastavěného území do katastrální mapy soudem pak s ohledem na jeho laickou povahu považuje žalobkyně za zpochybnitelný a nepřezkoumatelný důkaz a navrhla v tomto směru provedení důkazu měřením vzdáleností úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem.
23. Soud tento důkazní návrh nicméně zamítl jako nadbytečný. Uzavřel, že v tomto případě je vzdálenost mezi jednotlivými budovami napříč prostranstvím s reklamními zařízeními žalobkyně natolik značná (kolem 150 m), že i bez nutnosti využití služeb odborného zeměměřiče lze s bezpečnou mírou jistoty určit, že není možné sestojit spojnici rohů rozšířených půdorysů budov kratší 75 m. Žalobkyní navrhovaný důkaz by mohl být relevantní, pokud by byl spor v řádu jednotek metrů, zde jde však prakticky o dvojnásobnou délku zákonem stanovené maximálně přípustné spojnice. Nadto z § 35 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že rozhoduje stav zapsaný v katastru nemovitostí, nikoliv stav v terénu.

Posouzení žaloby soudem

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a napadená činnost žalovaného je zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Soud rozhodoval na základě právního a skutkového stavu, který zde byl v době zásahu, tj. k datu vydání sporné výzvy (§ 87 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že podaná žaloba je nedůvodná.
25. V projednávané věci se jedná zčásti o žalobu určovací a zčásti o žalobu zápůřčí, neboť vedle požadavku na určení nezákonnosti sporné výzvy je žalován i zásah, který má spočívat v trvajícím hrozbě, že na základě sporné výzvy vydané podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích ŘSD odstraní reklamní zařízení žalobkyně. Zápůřčí zásahová žaloba na rozdíl od určovací vyžaduje, aby žalobce předtím, než se obrátí na soud, využil jiného právního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

prostředku, který mu právní řád dal k dispozici k ochraně jeho práv (§ 85 s. ř. s.). Hrozíci odstranění či zakrytí reklamních zařízení

je ovšem faktickým úkonem, proti němuž není stanoven nějaký opravný prostředek. Takový opravný prostředek by mohl být sice spojen se spornou výzvou, která potenciálnímu zásahu do reklamních zařízení předchází, NSS v rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-39, č. 3412/2016 Sb. NSS, ovšem i ve vztahu k ní konstatoval, že „[v]ýzva k odstranění reklamního zařízení (§ 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích) je úkonem podle části čtvrté správního řádu a není proti ní přípustný řádný opravný prostředek. Zároveň jde o faktický zásah, resp. pokyn správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., nikoliv o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.“ Žaloba je tedy přípustná a v tomto směru je nerozhodné, že se žalobkyně nejprve obrátila na žalovaného s „předžalobní výzvou“.

26. Jelikož výzva žalovaného představuje jednorázový zásah, činí podle § 84 odst. 1 s. ř. s. subjektivní lhůta pro podání žaloby 2 měsíce ode dne, kdy se žalobkyně dozvěděla o nezákonném zásahu. Objektivní lhůta pak činí 2 roky ode dne, kdy k zásahu došlo. Z předloženého správního spisu nelze ověřit, kdy přesně se žalobkyně poprvé dozvěděla o sporné výzvě ze dne 19. 11. 2025. Vzhledem k tomu, že žalovaný neprokázal dřívější datum, soud vychází z jejího tvrzení, že obsah sporné výzvy seznala dne 10. 12. 2025, kdy jí byla doručena odpověď žalovaného na její žádost o poskytnutí informace ze dne 8. 12. 2025. Žaloba podaná dne 19. 1. 2026 je tedy včasná.
27. Pro poskytnutí soudní ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s. je nezbytné splnit pět kumulativních podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka). Není-li byt' jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu poskytnout (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
28. Soud si je vědom toho, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 23. 1. 2026, č. j. 17 A 104/2025-61, dospěl k závěru, že výzva k odstranění reklamního zařízení adresovaná po změně právní úpravy účinné od 1. 1. 2024 nikoliv vlastníkovvi reklamního zařízení, ale jen vlastníkovvi či správci přilehlé pozemní komunikace není způsobila zasáhnout do práv vlastníka reklamního zařízení. Tento právní názor však zdejší soud nesdílí. Jakkoliv sporná výzva není adresována přímo žalobkyni a ukládá povinnost osobě odlišné od ní (ŘSD), jedná se o povinnost, jejíž splnění nutně zasáhne do právní sféry (vlastnického práva) žalobkyně.
29. I když by faktické úkony spočívající v zakrytí či odstranění reklamních zařízení vykonávalo ŘSD, judikatura NSS zároveň potvrdila, že vlastník či správce pozemní komunikace při tom nepůsobí jako správní orgán a je pouze vykonavatelem vůle vyjádřené silničním správním úřadem ve výzvě k odstranění reklamních zařízení, aniž by v tomto směru disponovalo nějakým prostorem pro uvážení (srov. bod 54 rozsudku NSS ze dne 12. 11. 2025, č. j. 2 As 80/2025-56).
30. Samotné zakrytí, odstranění či jiný zásah do reklamních zařízení v důsledku vydané výzvy je tak třeba vnímat jako zásah silničního správního úřadu, tj. v nynějším případě žalovaného,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

jenž je vyvolán právě spornou výzvou. Tato výzva se přitom odlišuje od výzvy případně zasílané vlastníkovu pozemku, jelikož ta mu ukládá jen povinnost součinnosti, nikoliv však samotné odstranění či obdobný zásah do reklamních zařízení žalobkyně.

31. K tomu je třeba doplnit ústavněprávní rovinu výkladu. Kdyby totiž nebylo možné žalovat samotnou spornou výzvu, nezbyvalo by žalobkyni než pasivně vyčkávat až na splnění výzvou uložené povinnosti ŘSD, jelikož § 82 s. ř. s. nepřipouští preventivní žalobu proti teprve připravovanému zásahu. Podmínkou úspěšnosti žaloby totiž vždy a za všech okolností je to, že zásah již nastal, přičemž na hrozbu zásahu soud může reagovat teprve tehdy, jednalo-li by se o hrozící opakovaný zásah. Ten však v případě nařízeného odstranění reklamních zařízení nehrozí, jelikož odstranit odstraněné zařízení podruhé již fakticky nelze (ledaže by žalobkyně v tomtéž místě umístila tatáž reklamní zařízení obratem znovu).
32. V situaci, kdy žalobkyně netvrdila, že reálně již došlo prostřednictvím ŘSD k odstranění, zakrytí či obdobnému zásahu do jejích reklamních zařízení, je zjevné, že druhá část uplatněného žalobního petitu směřující k uložení povinnosti se zdržet takových zásahů nemůže být úspěšná, ledaže by k takovému kroku v návaznosti na spornou výzvu ještě před rozhodnutím soudu došlo. Pokud by však tento zásah již v době rozhodnutí soudu definitivně proběhl (nešlo by jen o odstranitelné zakrytí, ale o skutečné demontování reklamních zařízení), eventuelně poskytnutá soudní ochrana (v případě závěru o nezákonnosti postupu žalovaného) by již přicházela pozdě a měla by smysl jen pro případ, že by žalobkyně znovu na tomtéž místě reklamní zařízení zbudovala. Taková soudní ochrana by byla příliš neefektivní.
33. Právě tyto úvahy proto soud vedou k závěru, že sporná výzva k odstranění reklamních zařízení, i když je adresována odlišnému subjektu, je jakožto příčina bezprostředně navazujícího zásahu do právní sféry žalobkyně žalovatelná, a to přinejmenším do okamžiku, kdy ještě před rozhodnutím soudu případně dojde k realizaci v ní uložené povinnosti. V takový okamžik již samozřejmě lze přímo žalovat faktickou realizaci úkonu požadovaného žalovaným, přičemž součástí přezkumu zákonnosti faktického úkonu i po změně žalobního petitu může podle okolností být i samotná výzva jakožto součást procesu vedoucího k faktickému úkonu.
34. Teprve díky možnosti zažalovat spornou výzvu totiž získává žalobkyně šanci dosáhnout i předběžné ochrany soudu před potenciálně nezákonným faktickým úkonem správního orgánu, jelikož v soudním řízení správním soud nemůže rozhodovat o případném návrhu na vydání předběžného opatření bez toho, aby bylo zahájeno řízení o žalobě (srov. § 38 odst. 1 s. ř. s.). Pokud by bylo možné žalovat jen již uskutečněný faktický zásah, jakákoliv předběžná ochrana by byla zcela vyloučena, což by soud považoval již za nepřiměřené zkrácení práva na spravedlivý proces, jež by bylo obtížně ústavně hajitelné. Už jen to, že absence komunikace s vlastníkem reklamního zařízení výrazně ztěžuje šanci, že se o hrozícím odstranění dozví předem, je poměrně závažným limitem, který může být vyvážen pouze skutečností, že přítomnost reklamních zařízení v blízkosti silnice v důsledku rozptýlení pozornosti řidičů a případně též jako pevná překážka pro případ vyjetí z vozovky s sebou přináší riziko ohrožení života a zdraví účastníků silničního provozu i vážných škod na majetku. Pravděpodobnost těchto potenciálních vážných újem však není zpravidla

taková, aby ospravedlňovala striktní a úplné vyloučení předběžného přístupu k soudu ve všech případech.

35. Proto soud věcně přezkoumal zákonnost sporné výzvy a nepřistoupil k zamítnutí žaloby bez dalšího z důvodu, že do práv žalobkyně by mohlo zasáhnout až faktické odstranění reklamních zařízení, k němuž ještě nedošlo. Postačí, že zásah do práv žalobkyně je při řádném běhu událostí (dodržení uložené povinnosti) v důsledku vydané výzvy již nevyhnutelný, jelikož mu nepředchází žádný jiný úkon správního orgánu, jenž by žalobkyně mohla napadnout u soudu.

Výzva k odstranění reklamních zařízení

36. Předmětem prvního okruhu žalobních námitek jsou náležitosti sporné výzvy a procesní postup žalovaného při jejím vydání.
37. Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.*
38. Podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, *je-li v silničním ochranném pásmu zřízeno nebo provozováno reklamní zařízení v rozporu s odstavcem 1 bez povolení, vyzve silniční správní úřad neprodleně poté, co se o tom dozvěděl, vlastníka pozemní komunikace, v jejímž ochranném pásmu je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno, nebo jejího správce, je-li výkon její správy zajišťován prostřednictvím správce, k odstranění reklamního zařízení, a vlastníka nemovitosti, na které je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno, k poskytnutí součinnosti podle odstavce 12. Silniční správní úřad vlastníka pozemní komunikace nebo jejího správce nevyzývá, je-li současně vlastníkem nemovitosti, na které je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno; v takovém případě silniční správní úřad vlastníku nebo správci pozemní komunikace na jeho žádost sdělí, zda je reklamní zařízení zřízeno a provozováno na základě povolení podle odstavce 1.*
39. Podle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích *reklamní zařízení zřízené nebo provozované v ochranném pásmu pozemní komunikace v rozporu s odstavcem 1 bez povolení je vlastník této pozemní komunikace nebo její správce, je-li výkon její správy zajišťován prostřednictvím správce, povinen na náklady jeho vlastníka odstranit a uskladnit na vhodném místě. Odstranění reklamního zařízení bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.*
40. Povolování reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu v režimu § 31 zákona o pozemních komunikacích je tedy podle poslední věty jeho odst. 10 zcela nezávislé na případné existenci či nutnosti získání povolení podle stavebních předpisů. K tomu blíže viz výklad NSS zejména v odst. 17 až 19 rozsudku ze dne 12. 6. 2024, č. j. 6 As 3/2024-44, a tam citovanou judikaturu (srov. též odst. 21 rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2019, č. j. 7 As 382/2019-30, nebo rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2019, č. j. 4 As 356/2018-35). Smyslem právní úpravy § 30 a § 31 zákona o pozemních komunikacích je zajištění bezpečnosti silničního provozu omezením výskytu reklamních zařízení podél silnic ať již coby možného rozptýlení řidičů, tak i možné překážky při mimořádné události. Pro účely povolování a odstraňování reklamních zařízení v režimu zákona o pozemních komunikacích tedy není relevantní klasifikace jejich technického provedení optikou stavebních předpisů. Stejně tak

pravomocné stavební povolení není překážkou pro odstranění reklamního zařízení postupem podle zákona o pozemních komunikacích.

41. Pokud žalobkyně v závěrečné řeči nově namítla, že nezbytným předpokladem vydání sporné výzvy musí být povolení stavebního úřadu k odstranění stavby, tento argument je opožděný (nebyl uplatněn v žalobní lhůtě) a soud se jím nemůže zabývat. I přesto nicméně soud konstatuje, že tato otázka není pro zákonnost sporné výzvy relevantní, neboť takovou podmínku vydání sporné výzvy zákon o pozemních komunikacích ani stavební předpisy nestanoví. Pokud by stavební předpisy skutečně podle charakteru odstraňovaných reklamních zařízení v konkrétním případě přivolení stavebního úřadu vyžadovaly, jednalo by se až o předpoklad faktického odstranění reklamních zařízení, nikoliv samotné výzvy, která může obstarání povolení stavebního úřadu ze strany ŘSD předcházet.
42. Soud dále připomíná, že Ústavní soud shledal v nálezu ze dne 12. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 21/17, novelu zákona o pozemních komunikacích provedenou zákonem č. 169/2012 Sb., kterou byla s účinností od 1. 9. 2012 stanovena doba nejdéle 5 let (tj. do 31. 8. 2017, viz přechodné ustanovení čl. II body 2 a 3 zákona č. 196/2012 Sb.), po kterou bylo možné provozovat dříve silničním správním úřadem povolená reklamní zařízení, která již nevyhovují novým přísnějším požadavkům zákona o pozemních komunikacích, ústavně konformní. Ústavní soud uznal význam zajištění vyšší bezpečnosti účastníků silničního provozu a dospěl k závěru, že byl dán legitimní veřejný zájem na omezení vlastnického práva a právní jistoty vyplývající z doposud udělených povolení, neboť ochrana vlastnického práva není bezbřehá. Zákonodárce navíc stanovil přechodné období 5 let, ve kterém se měli vlastníci reklamních zařízení této podstatné změně zákona přizpůsobit.
43. Ústavní konformitu změny právní regulace, již se reklamní zařízení povolené jen stavebním úřadem nově dostalo do ochranného pásma pozemní komunikace (novela provedená zákonem č. 152/2011 Sb.), přitom shledal NSS v již zmíněném rozsudku č. j. 6 As 3/2024-44 dokonce i v případě, kdy tato novela žádná přechodná ustanovení neobsahovala. Postačovalo, že od data nabytí účinnosti novely fakticky uplynulo dostatečně dlouhé období, v němž vlastník reklamního zařízení na změnu právní situace nijak nereagoval a povolení silničního správního úřadu nezískal.
44. Zmíněné závěry lze obdobně vztáhnout i na nynější případ reklamních zařízení, která žalobkyně provozovala na svém místě od roku 2007 a poté ještě dlouho po uplynutí přechodného období. Pokud reklamní zařízení skutečně jsou v ochranném pásmu pozemní komunikace, dotčením legitimního očekávání úspěšně argumentovat nemůže, neboť o nutnosti disponovat povolením silničního správního úřadu musí žalobkyně v souladu se zásadou *ignorantia iuris non excusat* vědět již nejméně 8 let. Argument „trvanlivostí stavby“ má v případě stavebním úřadem povoleného reklamního zařízení omezenou hodnotu už jen proto, že se z povahy věci jedná o jednoduché a z většiny přemístitelné konstrukce nesrovnatelné s budovou (viz odst. 43 rozsudku NSS č. j. 4 As 356/2018-35).
45. Žalobkyně dále namítala, že sporná výzva není dostatečně určitá. K tomu soud uvádí, že jakkoliv je tato výzva toliko pokynem (zásahem), a nikoliv správním rozhodnutím, tak i takovýto úkon správního orgánu by mohl být nicotný (srov. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2020, č. j. 51 A 62/2020-21) nebo nesrozumitelný, a tudíž nezákonný, pokud by z něj nebylo možné dovodit, jaká reklamní zařízení mají být vlastně odstraněna.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

Požadavky na obsah takovéto výzvy pak v kontextu právní úpravy účinné do 31. 12. 2023 vymezil NSS v rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 As 397/2018-35, č. 3863/2019 Sb. NSS, což bylo v připojené právní větě shrnuto takto: „*Výzva k odstranění reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, musí jasně stanovit, komu je ukládána povinnost konat, v čem přesně tato povinnost spočívá, dokdy má být splněna a jaké mohou být následky jejího případného nesplnění. Právní úprava naopak nevyžaduje, aby jejím obsahem bylo rovněž uvedení úvah, na jejichž základě silniční správní orgán dospěl k závěru, že je splněna zákonem stanovená podmínka umístění reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu.*“

46. Žalobkyně rozporuje pouze otázku identifikace dotčených reklamních zařízení. Soud dospěl k závěru, že žalovaný ve sporné výzvě dostatečně přesně popsal, jakých reklamních zařízení se týká. Uvedl jejich vlastníka, parcelní číslo pozemku včetně nákresu umístění a ortofotografie z katastru nemovitostí (výslovně uvedeno v seznamu příloh výzvy), číslo přiléhající silnice I. třídy s upřesněním mezujícího jízdního pruhu, počet reklamních zařízení a jejich stručný popis. S ohledem na žalobkyní doložené fotografie daného místa je zjevné, že při takovém popisu nehrozila na straně ŘSD záměna reklamních zařízení s jinými. Ostatně žalobkyně netvrdí a z ničeho ani neplyne, že by se na označené parcele při silnici I. třídy I/6J vyskytovala ještě nějaká jiná reklamní zařízení. Zákon současně nevyžaduje, aby sporná výzva byla odůvodněna, a proto je v pořádku, pokud v ní žalovaný toliko stručně odkázal na právní úpravu a konstatoval, že se reklamní zařízení nacházejí v ochranném pásmu silnice I. třídy. V seznamu příloh žalovaný navíc uvedl podnět vlastníka pozemku k odstranění reklamního zařízení, s jehož obsahem se co do výsledku ztotožnil.
47. Žalobkyně dále rozporovala, že žalovaný v souvislosti s vydáním výzvy komunikoval pouze s ŘSD coby správcem pozemní komunikace, přestože věděl, že na reklamních zařízeních je jako jejich vlastník označena žalobkyně. K tomu soud uvádí, že § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích upravuje postup při vydání výzvy tak, že silniční správní úřad není vůbec povinen komunikovat s vlastníkem reklamního zařízení. Silniční správní úřad je pouze povinen obrátit se na správce pozemní komunikace a na vlastníka pozemku, na němž je nepovolené reklamní zařízení umístěno. Žalovaný tedy postupoval přesně podle litery zákona, přičemž § 31 odst. 11 zákona o pozemních komunikacích upravuje postup, jakým si může vlastník později vyzvednout své odstraněné reklamní zařízení. Je pravdou, že ani toto ustanovení nepočítá s tím, že by byl vlastník jednotlivě obeslán, neboť hovoří o vyzvednutí „*způsobem umožňujícím dálkový přístup*“. V případě ŘSD je tak na žalobkyni, aby si kontrolovala webové stránky, na nichž lze nalézt seznam odstraněných reklamních zařízení včetně údajů nezbytných pro jejich vyzvednutí (<https://rsd.cz/rsd/odstranovani-reklamnich-zarizeni#zalozka-stredocesky-kraj>).
48. Soud považuje za podstatné, že si žalobkyně jakožto profesionálka podnikající v oblasti reklamy měla být vědoma toho, že samostatné povolení k umístění reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu vydané silničním správním úřadem je vyžadováno již od počátku účinnosti zákona o pozemních komunikacích v roce 1997 a že vymezení ochranného pásma i podmínky vydání takového povolení se průběhem času novelami zákona měnilo. Příslušné změny právní úpravy byly navíc hojně medializovány. Od 1. 7. 2000 a 1. 7. 2011, kdy se měnilo vymezení rozsahu ochranných pásem, a od 31. 8. 2017,

kdy uplynulo přechodné období pro doposud povolená reklamní zařízení v souvislosti s novelou č. 196/2012 Sb. účinnou od 1. 9. 2012, tak měla až do vydání sporné výzvy řadu let na to, aby svou situaci vyřešila obstaráním si povolení od silničního správního úřadu (obdobně viz usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2024, sp. zn. IV. ÚS 2232/24, nebo ze dne 5. 11. 2025, sp. zn. II. ÚS 2953/25).

49. Jelikož byla obdobná právní úprava již dříve přezkoumána Ústavním soudem, zdejší soud neshledal důvod považovat tyto zákonné změny za protiústavní. Smyslem právní úpravy je totiž efektivní odstraňování reklamních zařízení z ochranných pásem pozemních komunikací, a to i tam, kde jsou vlastníci nekontaktní. Jelikož se v minulosti jednalo o vážný problém a vlastníci reklamních zařízení efektivní vymáhání právní úpravy mnohdy obstruovali, zákonodárce zvolil takto přísné řešení. Soud přitom nemůže resignovat na znění zákona a nepřísluší mu ani dotvářet zákon tím, že by ukládal správním orgánům povinnosti, které z něj neplynou (shodně k této argumentaci viz bod 63 rozsudku NSS č. j. 2 As 80/2025-56).
50. Nadto soud dodává, že zvolené řešení považuje za ústavně akceptovatelné, jelikož silniční správní úřad, který vydává výzvu, musí disponovat údaji o vydaných povoleních k umístění reklamních zařízení v ochranném pásmu, a před vydání výzvy si tudíž může snadno ověřit, zda jde o povolené zařízení. Není-li silničním správním úřadem povoleno, pak je logické, že má být co nejdříve v zájmu ochrany účastníků silničního provozu odstraněno. Případné omyly žalovaného lze řešit předem (i s ohledem na shora formulované důvody přípustnosti žaloby proti výzvě k odstranění reklamních zařízení) anebo následně právě žalobou na ochranu před nezákonným zásahem a případně též uplatněním požadavku na náhradu způsobené škody nesprávným úředním postupem v režimu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů.
51. Právě potřeba ochrany života a zdraví účastníků silničního provozu před hrožícími následky vyvolanými rozptýlením pozornosti řidičů je legitimním a dostatečným důvodem, proč je ochrana vlastníků reklamních zařízení koncipována primárně jako soudní ochrana *ex post*, a je značně limitována, ale nikoliv zcela vyloučena ingerence soudu *ex ante*. Ostatně ani dříve garantované doručování výzvy vlastníkům reklamních zařízení nic neměnilo na tom, že výzva byla i přes jejich nesouhlas bez dalšího vykonatelná, což Ústavní soud nepovažoval za ústavně nepřijatelné. Od 1. 1. 2024 byl pouze vynechán mezikrok, který oddaloval možnost přistoupit k uvedení skutečného stavu v terénu do souladu s právní normou nutností (v některých případech složitě) předem doručovat vlastníkovi reklamního zařízení.
52. Tato část žalobních námitek je tedy nedůvodná.

Definice zastavěného území pro účely odstranění reklamních zařízení

53. Druhý okruh žalobních námitek představuje spor o to, zda se reklamní zacházení nachází, či nenachází v zastavěném území, resp. jak je toto zastavěné území definováno.
54. Podle § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *k ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma. Silniční ochranné pásmo pro nově budovanou nebo rekonstruovanou dálnici,*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

silnici a místní komunikaci I. nebo II. třídy vzniká na základě rozhodnutí o povolení záměru podle stavebního zákona (pozn: důraz doplněn soudem).

55. Podle § 30 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích se *silničním ochranným pásmem pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu silnice I. třídy nebo místní komunikace I. třídy.*
56. Podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je ***zastavěným územím obce*** pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona *území, které splňuje tyto podmínky:*
  - a) *na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí,*
  - b) *mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří zastavěné území obce.*

Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy.

57. Jelikož ochranné pásmo silnice vzniká přímo ze zákona „automaticky“ všude tam, kde dříve nebylo vymezeno povolením pro stavbu silnice, není pro projednávanou věc relevantní, že na daném úseku silnice I/6J není ochranné pásmo silnice I. třídy vymezeno správním rozhodnutím. Stejně tak není relevantní vymezení zastavěného území obce podle předpisů stavebního práva, neboť zákon o pozemních komunikacích v § 30 odst. 3 stanovil svou vlastní definici speciálně určenou pro problematiku umísťování reklamních zařízení v blízkosti pozemních komunikací. Žalobkyni lze dát za pravdu, že stávající definice zastavěného území obce pro účely zákona o pozemních komunikacích vede k záludným situacím, v nichž může být jako nezastavěné území obce podle zákona o pozemních komunikacích chápána část jinak zastavěného území obce ve smyslu stavebního zákona. Tato definice však není neurčitá, naopak je přesná a jednoznačná, byť mnohdy vyžaduje zpracování náčrtů na podkladu katastrální mapy a ne vždy ve výsledku plně koreluje s potřebami bezpečnosti silničního provozu.
58. V projednávaném případě aplikace § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích nevede ke zjevnému bezpráví, neboť ochranné pásmo silnice I. třídy je vymezeno směrem do rozsáhlého volného prostranství (na délku skoro 500 metrů) uvnitř obce obdobně, jako by tomu bylo v případě silnice vedoucí zcela mimo obec. Ostatně i vzdálenosti mezi sousedními zastavěnými územími obcí ve smyslu stavebních předpisů mohou někdy činit řádově jen stovky metrů nebo není neobvyklé, že dopravní značení dovoluje vyšší maximální rychlost též na úsecích pozemních komunikací protínajících rozsáhlejší nezastavěné plochy obklopené zastavěnými částmi jedné obce.
59. Z příloh předkládaných žalobkyní v písemné komunikaci se žalovaným je zřetelné, že zvolila chybný výklad § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, který ve správní praxi v některých případech volí i správní orgány (viz též závěr šetření veřejného ochránce práv ze dne 27. 7. 2021, č. j. KVOP-32364/2021, dostupný na www.ochrance.cz; jakkoliv ten

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

přímo nesouvisí s nynější věcí). Podstatné je, že z textu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích nevyplývá, že by měl být rozsah zastavěného území chápán jako veškeré prostranství „obklíčené“ pásem alespoň 5 budov, které po zvětšení půdorysu o 5 m jsou od sebe vzdáleny vždy nejméně 75 m.

60. Krajský soud v Brně v odst. 40 rozsudku ze dne 17. 5. 2018, č. j. 30 A 169/2017-90, v této souvislosti trefně poznamenal, že *„v případě vymezování souvisle zastavěného území obce, tedy vyznačení jeho hranic, závisí zejména na konkrétním umístění relevantních budov. Může tak dojít k tomu, že i v situaci poměrně husté okolní městské zástavby se kvůli absenci budov v určitém směru či jejich vzdálenosti vytvoří prostor, který nebude spadat do souvisle zastavěného území obce.“* Soud zde připomíná též svůj rozsudek ze dne 12. 7. 2021, č. j. 51 A 61/2020-68, v němž posuzoval jiný případ nezastavěného, resp. řídce zastavěného území uvnitř města Příbram (oba zmiňované rozsudky obstály v kasačním přezkumu Nejvyšším správním soudem). Podobná situace totiž může nastat i v případě, že některé z okolních budov nebudou v souladu s katastrálními předpisy evidovány v katastru nemovitostí, a nebudou mít tedy přiděleno číslo popisné nebo evidenční. Ustanovení § 30 odst. 3 písm. a) zákona o pozemních komunikacích totiž za relevantní považuje jen takové budovy, jež jsou navíc evidovány i v katastru nemovitostí. Nestačí tedy, jak žalobkyně namítala, jestliže by budova nacházející se na sousedním pozemku s parkovištěm měla přiděleno číslo popisné či evidenční, ale ještě nebyla zapsána v katastru. Stejně tak není relevantní půdorys budov reálně existujících v terénu v odlišném plošném rozsahu, než je zaznamenán v katastru nemovitostí. V takové situaci se k nim, resp. k tomuto fakticky jinému půdorysu nepřihlíží. Rozšířený půdorys nevycházející z půdorysu zaznamenaného v katastru nemovitostí nepředstavuje konstrukční prvek spojnic představujících hranici zastavěného území, resp. vyplňujících plochu tohoto území.
61. Tato situace nastala i v nyní projednávaném případě, jak vyplývá z níže vloženého zákresu do katastrální mapy předmětného území, který soud provedl k důkazu při jednání:

vyznačení díky jím bez rozšířených půdorysů o 5 m
červeně vyznačený rozšířený půdorys a zakroužkovaná reklamní zařízení
zeleně šrafované „zastavěné území obce“ – hranice trnavé zeleně

62. Červeně zakroužkovaná reklamní zařízení žalobkyně se nachází zjevně dále než 5 m od obvodových stěn rodinných domů na jihu a současně jsou tyto rodinné domy zhruba 200 m daleko od rodinných domů na severu. Volné prostranství vyplňuje převážně pole, park a parkoviště a toto prostranství je ze všech světových stran obklopeno zástavbou obce Hostivice. Právě z existence této zástavby žalobkyně nesprávně dovodila, že i její reklamní zařízení jsou v zastavěném území obce. Soud v katastru nemovitostí ovšem ověřil, že na parkovišti a skládce na západ od reklamních zařízení nejsou v katastru nemovitostí evidovány žádné stavby s číslem popisným nebo evidenčním. Dle definice zastavěného území podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích v důsledku toho nelze žádným myslitelným způsobem narýsovat spojnice kratší než 75 m mezi rohy obvodů budov rozšířených o 5 m tak, aby se reklamní zařízení žalobkyně ocitla uvnitř této plochy s budovami. Takové spojnice lze načrtnout pouze mezi rozšířenými půdorysy budov po obvodu volného prostranství, a to včetně spojnic mezi budovami č. p. 1053 a 868, resp. 1053 a 1743, takže např. pozemek p. č. 510/13 je s budovou č. p. 1053 je z větší části (vyjma západního okraje) ještě součástí (zeleným šrafováním naznačeného) zastavěného území obce, rozsáhlá zelená plocha tvořená zejména pozemky p. č. 1189/43, 1189/16, 1189/45 a pozemkem p. č. 1189/46, na němž se nacházejí reklamní zařízení, je ale zjevně mimo toto zastavěné území obce, jelikož se v tomto rozsáhlém území nenacházejí žádné budovy, které by takto bylo možné spojit, a to v minimálním počtu alespoň pěti.
63. V případě silnice I. třídy I/6J v daných místech se tudíž zastavěné území obce rozkládá jen na jih od vozovky, na sever od ní však nikoliv. Na severním okraji se tak nachází ochranné pásmo o šířce 50 m od osy vozovky, ve kterém jsou umístěna reklamní zařízení žalobkyně. Zákon přitom připouští, aby ochranné pásmo vymezené podle § 30 odst. 3 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

o pozemních komunikacích existovalo pouze podél jedné strany pozemní komunikace. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný zcela správně vyhodnotil, že se reklamní zařízení žalobkyně nacházejí v ochranném pásmu silnice I. třídy, kde bez povolení silničního správního úřadu nemají nejpozději od 31. 8. 2017 co pohledávat.

64. Žalobkyně sice upozornila, že s účinností od 1. 7. 2026 nabytím účinnosti novely zákona o pozemních komunikacích v podobě již platného zákona č. 330/2025 Sb. zaniká „dualismus“ zastavěných území podle zákona o pozemních komunikacích a podle stavebního práva. Nově tak bude rozhodující pouze tato definice zastavěného území podle § 12 písm. h) stavebního zákona z roku 2021: „*V tomto zákoně se rozumí zastavěným územím území vymezené samostatným postupem podle tohoto zákona (dále jen „vymezení zastavěného území“) nebo územním plánem.*“ S ohledem na územní plán obce Hostivice se tak žalobkynina reklamní zařízení rázem ocitnou v zastavěném území, a tím pádem i mimo povolovací/odstraňovací režim § 31 zákona o pozemních komunikacích. Tedy po 1. 7. 2026 by již žalovaný nemohl v souladu se zákonem vydat výzvu k odstranění reklamních zařízení a žalobkyně by pravděpodobně mohla přistoupit k jejich opětovnému umístění, pokud v mezidobí nedojde ke změnám právní úpravy či územního plánu obce.
65. Budoucí změna právní úpravy s účinností od 1. 7. 2026 nicméně není pro závěry soudu rozhodná, neboť jde-li o spornou výzvu jakožto jednorázový zásah, soud rozhoduje na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání sporné výzvy dne 19. 11. 2025 (§ 87 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s.). Jakkoliv výše zmíněný zákon č. 330/2025 Sb. byl publikován dne 9. 9. 2025, žalovaný při vydání sporné výzvy postupoval podle tehdy účinné právní úpravy, která mu nedávala jinou možnost, než v reakci na zjištění nepovolených reklamních zařízení v ochranném pásmu silnice I. třídy postupovat podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích a činit kroky vedoucí k jejich odstranění.
66. S ohledem na zásadu přiměřenosti soud uvážil, že výzva byla vydána 7 měsíců před změnou právní úpravy. V takovémto časovém rozmezí nelze žalovanému vyčítat, že konal. Čekání na nabytí účinnosti pozdější odlišné právní úpravy nemůže být vykládáno jako důvod nečinnosti správních orgánů při plnění jejich každodenních úkolů, a to zejména ne v oblasti související se zajišťováním bezpečnosti silničního provozu. Pokud by se čistě hypoteticky stala před 1. 7. 2026 dopravní nehoda, na které by se podílelo některé z předmětných reklamních zařízení, nečinnost žalovaného v reakci na s dostatečným předstihem obdržený podnět či ŘSD v reakci na spornou výzvu by potenciálně i mohla být důvodem, proč by mohla být spoluzaložena odpovědnost státu na způsobené škodě.

Požadavek zdržet se zásahů do reklamních zařízení

67. Kromě vyslovení nezákonnosti sporné výzvy se žalobkyně domáhala též uložení povinnosti žalovanému zdržet se zásahů do jejích reklamních zařízení. V tomto směru se jedná o žalobu zápůrčí, která je na první pohled zjevně nedůvodná, jak soud již naznačil v bodě 32 tohoto rozsudku. Z § 82 s. ř. s. totiž plyne, že nezbytným předpokladem zásahové žaloby je tvrzení, že žalobkyně již byla nezákonným zásahem zkrácena na svých právech, a nikoliv pouze tvrzení, že takový zásah teprve hrozí. Zásah správního orgánu tedy nelze žalovat preventivně. Preventivní charakter výroku soudu připouští § 87 odst. 2 s. ř. s. jen pro situace, kdy nezákonný zásah anebo jeho důsledky v době rozhodování soudu trvají, anebo pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

hrozí opakování zásahu. Žalobkyně ovšem netvrdí, že by k zásahu do reklamních zařízení již došlo, takže nelze ani hovořit o trvání či opakování takového zásahu, který dosud ještě nenastal. Zmíněný žalobní požadavek nelze považovat ani za dílčí petit reagující na spornou výzvu, protože nejde o opakování téhož zásahu – výzva a reálné odstranění reklamních zařízení není totéž.

Závěr a náklady řízení

68. Na základě shora uvedených úvah proto soud žalobu jako celek coby nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
69. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, a proto by mu náleželo právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšné žalobkyni. Žalovanému však nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
70. Osobě zúčastněné na řízení soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s jejichž plněním by jí vznikly náklady (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. května 2026

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.